

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นสาระการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจะต้องใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างพื้นฐานการคิด เป็นกลยุทธ์ในการแก้ปัญหา และวิกฤตของชาติ ซึ่งประกอบด้วยสาระ 5 สาระ แบ่งเป็น 6 มาตรฐานการเรียนรู้ ได้แก่ สาระที่ 1 การอ่าน สาระที่ 2 การเขียน สาระที่ 3 การฟัง ดู และการพูด สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษา สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง จึงจัดวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับในทุกช่วงชั้น โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของ หลักสูตรในสาระที่ 4 เป็นเรื่องหลักการใช้ภาษา เพื่อเข้าใจธรรมชาติของภาษา และหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้ เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพสังคม และชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 12)

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบธุรกิจการงานดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุขทั้งยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ ความคิด วิเคราะห์วิจารณ์ และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี ตลอดจนการนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้ความมั่นคงทางสังคมและเศรษฐกิจ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพโดยบันทึกไว้เป็นวรรณคดีวรรณกรรมอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่ คู่ชาติไทยตลอดไป

การศึกษาระดับช่วงชั้นที่ 4 เป็นการศึกษามุ่งให้ผู้เรียนมีคุณภาพ ด้านความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม ดังนี้ คือ อ่านอย่างมีวิจารณญาณ และมีประสิทธิภาพ ตีความ แปลความ ขยายความ เรื่องที่อ่านอย่างลึกซึ้ง วิเคราะห์วิจารณ์ ประเมินค่า เรื่องที่อ่านเลือกอ่านหนังสือและสารสนเทศจากแหล่งการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาตน พัฒนาการเรียนพัฒนาคุณภาพความรู้ทางอาชีพ เขียนเชิงวิชาการ เขียนอธิบาย

ชี้แจงโน้มน้าวใจ แสดงทรรศนะ เขียนบันทึกคดีและสารคดี เขียนเชิงสร้างสรรค์ พุดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ใช้ภาษาพัฒนาการเรียน การทำงาน และการประกอบอาชีพ เข้าใจการเปลี่ยนแปลงของภาษา รวมทั้งอิทธิพลของภาษาถิ่นและภาษาต่างประเทศที่มีต่อภาษาไทย เข้าใจวรรณคดีวรรณกรรมในแต่ละยุค ใช้หลักการวิจารณ์วรรณคดีเบื้องต้น พิจารณาเรื่องที่อ่านและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน แต่งกาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ และร้อย ศึกษารวบรวมวรรณกรรมพื้นบ้าน มีมารยาทการอ่าน การเขียน การฟัง การดูแลการพูดตลอดจนมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2545, หน้า 12-13)

ในปัจจุบันสภาพการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษายังประสบปัญหาด้านการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือ จากการรายงานผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2548 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 2548, หน้า 10 –14) พบว่า ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 45.30 มีสัดส่วนนักเรียนในระดับปรับปรุงร้อยละ 19.81 พอใช้ ร้อยละ 71.39 และดีร้อยละ 8.81 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 45.69 มีสัดส่วนนักเรียนในระดับปรับปรุงร้อยละ 21.88 พอใช้ ร้อยละ 69.08 และดีร้อยละ 9.08 ซึ่งหากสรุประดับคุณภาพของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนจะอยู่ในเกณฑ์ปรับปรุงและพอใช้มากกว่าเกณฑ์ดี

จากการสรุปผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2548 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 2 2548, หน้า 10 –14) จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปรับปรุงและพอใช้มากกว่าระดับดี ซึ่งผู้วิจัยสำรวจผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน กลุ่มมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 พบว่า ปัญหาที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปรับปรุงและพอใช้มากกว่าระดับดี เกิดจากการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ไม่ตอบสนองกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน คือ ผู้เรียนไม่มีสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ ครูไม่มุ่งเน้นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเท่าที่ควร ทั้งยังไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองจากสภาพแวดล้อมในชุมชน และสังคม ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้จากสภาพจริงหรือจากปฏิบัติจริง ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่บรรลุผลเท่าที่ควร จึงเป็นผลให้ผู้วิจัยนำสภาพปัญหาที่พบมาการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ดีและมีประสิทธิภาพต่อผู้เรียนสูงสุด

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกันยังเป็นทฤษฎีและแนวทางในการจัดการศึกษาแบบใหม่ที่ทำให้เกิดประโยชน์ในการเรียนรู้เพราะผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีเป้าหมายร่วมกันคือความสำเร็จของกลุ่มดังนั้นนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือว่า " การเรียนรู้แบบร่วมมือ (cooperative learning) เป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจ

ทางการเรียน ซึ่งแต่ละกลุ่มมีการรวมกันอย่างเป็นโครงสร้างที่ชัดเจน สมาชิกแต่ละคนในที่นี้มีปฏิสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้อะไรและสมาชิกทุกคนได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2544, หน้า 3) นอกจากนี้ ทิศนา ขมมณี (2547, หน้า 98-106) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าคือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม กล่าวโดยสรุปของการเรียนแบบร่วมมือ (cooperative learning) ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กประมาณ 2-5 คน สมาชิกแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกัน ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันมีเป้าหมายร่วมกันคือความสำเร็จของกลุ่ม

ทั้งนี้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกันโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถจัดการเรียนรู้ได้ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมช่วยเหลือกันและพึ่งพาอาศัยกันในกลุ่มมากขึ้น หัวใจสำคัญของรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ คือ การพึ่งพาความรู้จากผู้อื่น สมาชิกในกลุ่มจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เยาวลักษณ์ พงศธรวิวัฒน์ (2547, บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การสอนแบบปกติและวิธีการสอนด้วยกิจกรรมจิ๊กซอว์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้จิ๊กซอว์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน เรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนปกติ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาารูปแบบการจัดการเรียนการสอน ที่พัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพ ผู้เรียนเรียนอย่างมีความสุข และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน เรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการเลือกใช้กิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์และเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายมากขึ้นในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้ต่อไป

2. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมที่เลือกใช้รูปแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ และเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ของครูผู้สอนให้มีคุณภาพสูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ อำเภอรายณ์ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดงปบุรีเขต 2 อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 5 ห้องเรียน จำนวน 159 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ อำเภอรายณ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling) โดยการจับสลากให้ได้ห้องเรียน 2 ห้องเรียน โดยการจับสลากอีกครั้งให้ได้กลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น (independent variables) ได้แก่ การสอนจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

2.1.1 การสอนตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์

2.1.2 การสอนปกติ

2.2 ตัวแปรตาม (dependent variables) ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 เจตคติต่อการเรียน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ สาระการเรียนรู้ภาษาไทยตาม ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายภาค ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรื่อง หลักการใช้ภาษา ประกอบด้วย

3.1 พยัญชนะและสระในภาษาไทย

3.2 คำราชาศัพท์

3.3 ไวยากรณ์ภาพพจน์

3.4 สำนวนสุภาษิต

4. ระยะเวลาในการทดลอง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ดำเนินการทดลอง จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ หมายถึง การเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิคจิ๊กซอว์ เป็นการจัดการเรียนเป็นกลุ่มเล็กประมาณ 3-6 คน จัดผู้เรียนที่มีความสามารถ ใกล้เคียงกันจัดเป็น 2 กลุ่ม เรียกว่า "กลุ่มบ้าน" (home group) และ "กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ" (expert groups) สมาชิกของแต่ละกลุ่มศึกษาหัวข้อที่ได้รับมอบหมายในกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ (expert groups) แล้วนำความรู้ไปอธิบายให้เพื่อนในกลุ่มบ้าน (home group) ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจ เป็นการเรียนที่ส่งเสริมความร่วมมือและถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม หัวใจสำคัญของการจัดการเรียนรู้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ คือการฟังพาทซึ่งกันและกันผู้เรียนทุกคนจะฟังพาทความรู้จากผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อผู้เรียนจะได้ทำผลรวมของคะแนนกลุ่มได้ดีที่สุด โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แจกผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สารการเรียนรู้ และแบ่งเนื้อหา ในบทเรียนออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ ตามกระบวนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 2 ครูอธิบายวิธีการจัดกิจกรรม โดยจัดกลุ่มผู้เรียนจำนวนกลุ่มละ เท่า ๆ กัน แต่ละกลุ่มจะมีสมาชิกความสามารถทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน เรียกว่า "กลุ่มบ้าน" (home groups) แล้วมอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนรับผิดชอบศึกษาหัวข้อที่ครูแบ่งเนื้อหาไว้ คนละ 1 หัวข้อ

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนที่ได้รับหัวข้อเดียวกันจากกลุ่มบ้าน ต้องแยกกลุ่มมานั่ง กับสมาชิกกลุ่มอื่น เพื่อทำงาน และศึกษาหัวข้อที่ได้รับมอบหมายร่วมกันเรียกว่า "กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ" (expert groups)

ขั้นตอนที่ 4 สมาชิกที่แยกเข้ากลุ่มผู้เชี่ยวชาญกลับไปยังกลุ่มเดิมของตน เรียกว่า "กลุ่มบ้าน" (home groups) และอธิบายเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ตนศึกษามาจาก "กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ" (expert groups) ให้สมาชิกในกลุ่มบ้าน (home groups) ฟังจนครบทุกหัวข้อ และจดบันทึก

ขั้นตอนที่ 5 ครูทดสอบเนื้อหาที่ศึกษาแล้วให้คะแนนรายบุคคล และชมเชย กลุ่มที่มีคะแนนสูงสุด

การสอนปกติ หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนที่ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนปกติโดย ยึดรูปแบบการสอนตามคู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. มาตรฐานการเรียนรู้
2. สาระสำคัญ
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. สาระการเรียนรู้
5. กระบวนการเรียนรู้
6. สื่อและแหล่งเรียนรู้
7. กระบวนการวัดและประเมินผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากหนังสือแบบเรียนภาษาไทย ของกรมวิชาการ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องหลักการใช้ภาษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

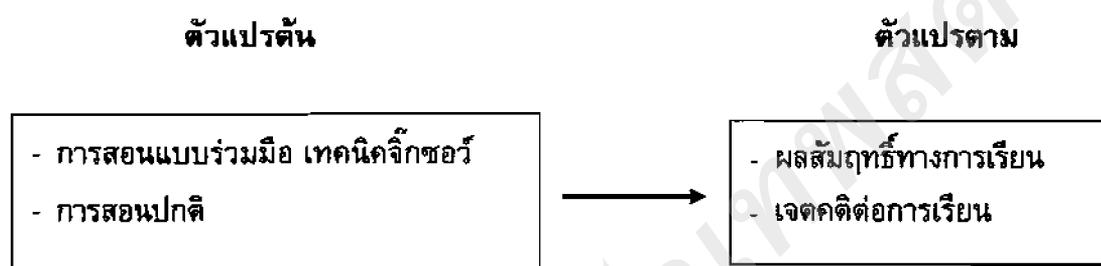
เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ความคิดเห็น และความรู้สึก ของนักเรียนที่มีต่อการเรียน เรื่องหลักการใช้ภาษา ซึ่งวัดจากแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้เรียนจะแสดงออกในทางบวก (positive) คือ เห็นชอบด้วย หรือ สนับสนุน และทางลบ (negative) คือ ไม่เห็นด้วย หรือไม่สนับสนุน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ ลำนาทรายณ์ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรีเขต 2 อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ระหว่างรูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์กับการสอนปกติ ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมศักดิ์ ภูวิภาดาบรรณ (2544, หน้า 3) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ (CL) เป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน ซึ่งแต่ละกลุ่มมีการรวมกันอย่างเป็นโครงสร้างที่ชัดเจน สมาชิกแต่ละคนในทีมมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้และสมาชิกทุกคนได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม และสุวิทย์ มูลคำ, และอรทัย มูลคำ (2546, หน้า 134) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นกระบวนการที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน ออกเป็นกลุ่มเล็กๆ มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาท้ายซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียน การสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ จึงเป็นกระบวนการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็กๆ มีการทำงาน

ร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ในการพัฒนาการเรียนรู้ พัฒนาผลสัมฤทธิ์และเจตคติทางการเรียนของผู้เรียนเรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยผู้วิจัยสามารถสรุปกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่าการสอนปกติ
2. เจตคติต่อการเรียน เรื่องหลักการไวยากรณ์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์สูงกว่าการสอนปกติ